

“ฉบับที่ 8”

ทอรุ่งศิริรัตยา

ทัศนคติของพ่อแม่
ที่มีผลต่อลูก

“ตอนที่ 1”

Siraththaya Waldorf School

๐๐ศิริรัตยา

ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีผลต่อลูก

“ตอนที่ 1”

สวัสดีค่ะ/ครับชาวศิริรัถยาทุกๆท่าน

เนื่องจากทัศนคติของพ่อแม่มีความสำคัญต่อลูกเป็นอย่างมาก เราจึงนำบทความที่เกี่ยวกับทัศนคติของพ่อแม่มาเล่าสู่กันฟัง สำหรับวารสารทอรั้งศิริรัถยา ฉบับที่ 8 เรื่อง “ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีผลต่อลูก ตอนที่ 1” นี้ ได้นำบทความ “เปิดตาเปิดใจให้ลูก” ซึ่งได้คัดลอกมาจากหนังสือสะพานสายรุ้ง (จัดพิมพ์และมีจำหน่ายที่โรงเรียนปทุมฉัตรชัย) หน้าที่ 74-77

บทความนี้ได้ให้ภาพของทัศนคติและการมองโลกของผู้ใหญ่ (พ่อแม่) ซึ่งแน่นอนว่ามีผลต่อการบ่มเพาะปลูกฝังอุปนิสัย ค่านิยมของเด็ก

แล้วพบกันใหม่ในทอรั้งศิริรัถยาฉบับถัดไป ขอขอบคุณมากค่ะ/ครับ

ทีมงานวิชาการ

“ฉบับเดือนกรกฎาคม 2561”

❁ ดิฉันไม่เพียงมองว่าการเลี้ยงลูกเป็นงานที่ตนเอง
ทำด้วยความรักและหน้าที่เท่านั้น
หากเป็นอาชีพที่มีความน่าสนใจและท้าทายอย่างเปี่ยมล้น
ไม่น้อยไปกว่าอาชีพอันมีเกียรติอื่นใดในโลก
เป็นอาชีพซึ่งเรียกร้องให้ดิฉันทุ่มเทพลัง
จนสุดความสามารถทีเดียว ❁

โรส เคนเนดี

เปิดตาเปิดใจให้ลูก

คุณแม่ใหม่คนหนึ่งพบว่าชีวิตเปลี่ยนนับตั้งแต่มีลูก เธอรู้สึกเบื่อหน่ายกับการอยู่แต่บ้านกับเด็กเล็กๆ ที่ต้องคอยฟังพาเธอไปเสียทุกอย่าง รู้สึกไม่พอใจที่ไม่สามารถไปไหนมาไหน ทำอะไรตามใจชอบได้อย่างแต่ก่อน

คุณแม่อีกคนหนึ่งทำหน้าที่แม่บ้านดูแลลูก เช่นกัน เธอรู้สึกเป็นสุขที่ได้คอยโอบอุ้มดูแลลูก ได้เฝ้าดูการเจริญเติบโตของลูกอย่างใกล้ชิด

คุณแม่ทั้งสองทำสิ่งเดียวกัน แต่ความรู้สึกในการทำกลับแตกต่างกัน ทั้งนี้ก็เนื่องจาก **ทัศนคติที่ไม่เหมือนกันนั่นเอง**

สิ่งเดียวกัน แต่ละคนมองต่างมุมกัน จึงเห็นไม่เหมือนกัน แนนอนคุณแม่คนที่สองก็ต้องอยู่แต่บ้านกับเด็กเล็กๆ ที่ต้องคอยฟังพาเธอไปเสียทุกอย่างเช่นกัน แต่เธอไม่ได้ให้ความสำคัญกับมันมากเท่าการได้โอบอุ้มดูแลลูก การได้เฝ้าดูการเจริญเติบโตของลูกอย่างใกล้ชิด เธอจึงรู้สึกสุข แทนที่จะเบื่อหน่าย ไม่พอใจในชีวิต

มิติอื่นๆ ของชีวิตก็เช่นเดียวกัน ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบ 100% ไม่มีอะไรเป็นไปตามความต้องการของเราไปเสียหมด เราทุกคนก็รู้อยู่แก่ใจ **อยู่ที่ว่าเรามอง 99% ที่ดีในแต่ละสิ่ง หรือ 1% ที่ไม่ถูกใจกันแน่** หากเราเห็นแต่ 1% ที่ไม่ถูกใจในทุกอย่าง ก็คงยากที่จะหาความสงบในใจหรือความสุขในชีวิตได้

ยุคสมัยนี้เรามีแนวโน้มที่จะวิพากษ์วิจารณ์ ตัดสิน ประณามผู้อื่นหรือเหตุการณ์ภายนอก ประกอบกับเราขาดความไว้วางใจต่อกัน มีแนวโน้มที่จะหวาดระแวงกัน เวลาเราพูดถึงผู้คนหรือเหตุการณ์ต่างๆ จึงมักเป็นไปแง่ลบมากกว่าบวก

วิธีการที่เราพูดถึงเรื่องราว ผู้คน หรือการกระทำที่พบเห็น **ล้วนสะท้อนทัศนคติ วิธีคิดของเราออกมา** ไม่เฉพาะพ่อแม่เท่านั้น พี่เลี้ยง ครู คนใกล้ชิด สื่อที่ผ่านหูผ่านตา วิธีพูด วิธีการแสดงออกของตัวละครทีวี โฆษณา **ล้วนมีอิทธิพลต่อการบ่มเพาะปลูกฝังอุปนิสัย ค่านิยมของเด็กทั้งสิ้น**

และนี่คือวิธีที่เด็กได้รับการถ่ายทอดทัศนคติ ค่านิยม วิธีคิด มุมมองต่อโลกต่อชีวิตขึ้นมา

บางคนเคยรู้สึกตกใจที่เห็นอาภักปิริยา ท่าทาง วิธีการพูดของลูกถอดแบบมาจากพ่อแม่ หรือตัวละครทีวี โฆษณา ไม่มีผิดเพี้ยน

ท่าทางเข้าสละแวว มองค้อน คำพูดค้อนแคะกระแนะกระเหน่งที่ออกมาจากปากเด็กวัยไม่กี่ขวบ สร้างความเอ็นดูขบขันแก่คนที่เห็นว่าเด็กคนนั้นฉลาดนัก รู้จักใช้คำพูดเหมือนผู้ใหญ่ หรือฉลาดใจที่เด็กได้รับการส่งผ่านทัศนคติและสายตาที่จะทำให้เขาเป็นนักปฏิบัติต่อสังคมในภายหน้าตั้งแต่วัยเยาว์เพียงนี้

ในช่วงปฐมวัยของชีวิต

เด็กควรได้รับการดูแลบ่มเพาะให้เห็นว่า โลกนี้ดีงามน้อยๆ ✨ ✨

แทนที่จะได้ยินได้ฟังแต่ข้อเสีย จุดบกพร่องต่างพร้อยของผู้คนในสังคมทั้งใกล้และไกลตัว เพราะนั่นเท่ากับเป็นการฝึกสอนให้เขาเห็นแต่ด้านลบและปัญหาต่อไป เมื่อเด็กโตขึ้น เขาก็จะเริ่มมองเห็นจุดอ่อนข้อผิดพลาดของใครต่อใคร อะไรต่อมิอะไร เริ่มวิพากษ์วิจารณ์อยู่แล้วตามธรรมชาติของวัย แต่ถ้าเราไปเร่งกระบวนการนี้เกิดขึ้นเร็วเกินไปก่อนกาลอันควรในช่วงเวลาแห่งการวางรากฐานชีวิต มันก็จะกลายเป็นนิสัยที่แก้ได้ยาก

ไม่น่าแปลกใจที่เด็กสมัยนี้ช่างวิจารณ์มากกว่าจะให้ความเคารพ หรือมองเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆ ไม่มีความพอใจในสิ่งที่มี ที่เป็น ที่ได้รับ

การวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหา

หรือทำให้สถานการณ์ดีขึ้น

..ตรงข้าม..

รังแต่จะยิ่งเพิ่มพูนความไม่พอใจ และความไม่ไว้วางใจ

ทั้งในใจเราและในโลกให้มากยิ่งขึ้นไปอีก

มันทำให้เรานึกถึงแต่สิ่งที่ไม่ถูกใจเรา ทำให้เราเคยชินกับการมองหาข้อผิดพลาดในสิ่งต่างๆ และผู้คนที่พบเห็น ชวนให้เราคิดว่าไม่มีอะไรดีพอตามภาวะที่เป็นอยู่ จึงเป็นการง่ายที่ใจเราจะคุกรุ่นด้วยความขุ่นเคืองขัดข้อง เพราะในชีวิตนี้ไม่มีทางที่ใครๆ จะทำอะไรตามที่เราต้องการ หรือเหตุการณ์ต่างๆ จะเป็นไปตามที่เราต้องการได้ แม้แต่เวลาที่เราทำเองยังไม่เป็นไปตามที่เราต้องการเลยมิใช่หรือ โอกาสที่จะเกิดความทุกข์ร้อนไม่สบายใจจึงมีมากต่อมาก

หากเราจะหาข้อเสียหรือจุดต่างพร้อยของเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน คนที่เดินสวนกัน โลกที่เราอยู่ เราก็จะพบได้สารพัดไม่รู้จบ ทว่า **มันจะลดทอนโอกาสที่เราจะตระหนักถึงคุณค่า มองเห็นข้อดี ให้ความสำคัญต่อด้านบวกของสรรพสิ่งและผู้คน**

แทนที่จะฝึกนิสัยเด็กๆ ของเราให้คุ้นชินกับการมองด้านลบ

เราควรจะช่วย¹ให้เขามองเห็นด้านบวก

ในโลกนี้มีอะไรมากมายที่..เราควรรู้สึกขอบคุณ

มีอะไรมากมายที่..เราควรรู้สึกเคารพ

สิ่งที่เราควรจะได้ก็คือ

เล่าประสบการณ์ดีๆ ให้เขาฟัง

สิ่งดีๆ ที่เราได้รับ ความช่วยเหลือ น้ำใจไมตรี

ที่มีผู้หยิบยื่นให้ หรือที่เรามอบแต่ผู้อื่น

เรื่องราวที่เราได้ยินได้ฟัง ได้อ่านเกี่ยวกับ

สิ่งดีๆ ที่คนเรามีให้กัน กระทั่งสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้น

ท่ามกลางภาวะอันเลวร้าย หรือด้านที่ตีในสิ่งเลวร้าย

ซึ่งจะช่วยให้เขาเห็นว่า **ความดีงามมีอยู่เสมอในโลกนี้** เพียงแต่เรามองเห็น
หรือไม่เท่านั้นเอง

ชีวิตมีค่า มีความพิเศษ หากเรามองให้กว้างขึ้น ครอบคลุมขึ้น เราก็จะเห็นโลก
เห็นผู้คนในแง่มุมใหม่ ภาพใหม่ที่ลึกซึ้ง จากเดิมที่ถูกละเลยความไม่พอใจของเราดั่งบังไว้

* **ทักษะเช่นนี้จะช่วยให้ชีวิตจิตใจของลูกสงบสุขได้ง่ายขึ้น** *

Siraththaya Waldorf Education

www.siraththaya.com

๐๐ สิริวัฑฒนา